

stillet efter end før Ulykken. Af disse Grunde har det ikke for mig været afgørende, at Beløbet bliver saa stort, men Hovedvægten lægger jeg derpaa, at det er et Princip, jeg ikke tror, Samfundet vil være tjent med og aldeles ikke fornøjet med.

Seg skal, medens jeg er ved Omtalen af Forslagets økonomiske Side, blot desangaaende endnu nævne, at der udenfor Forsikringen staar 882,000 Børn under 18 Aar, medens der paa den anden Side staar i § 28: „Er et Barn blevet uarbejdsdygtigt før sit 18de Aar, har det fra denne Alders Indtræden Krav paa Forsikring efter denne Lov, som om Ulykken var indtruffen paa 18 Aars Dagen.“ Det er klart nok, at der heri maa gøres en eller anden Forandring. Der er jo aabenbart ingen Penge til at betale Forsikringen med for disse Børn, der ere under 18 Aar, og det kan blive en meget betydelig Sum. Men jeg har heller ikke tilslagt dette nogen afgørende Betydning. Det kan man komme bort fra ved at stryge den paagældende Paragraf. Jeg ser godt — for ikke at gøre den ærede Forslagsstiller uret, hvad jeg nødig vil gøre —, at han i sit Forslag har taget en Del af disse Børn under 18 Aar med, idet han i Henhold til § 4, til Udgang ogsaa § 5, har gjort det til Pligt ligefrem at asurrere en Del af dem (Afbrydelse). So, han har gjort det til Pligt ubetinget i § 4, at de skulle forsikres, og han har gjort det til Ret ifølge § 5 at forsikre Børn i 15—18 Aars Alderen, ligesom han ogsaa har givet gifte Kvinder en Ret til at blive forsikrede, hvis de ønske det, og det er jo en Selvfølge, at naar Forsikringen sker efter de almindelige Regler og for Betaling, saa bliver der ifølge Forslaget Penge til at betale med. Men til de Børn, der eventuelt blive Invalider inden 18 Aars Alderen, er der aabenbart ikke Penge.

Endnu skal jeg blot nævne, at hvis man vil skønne, at den Reduktion, jeg har foretaget, af den tykke Ulykkestatistik med en Tredjedel, ikke passer de Herrer, og hvis man f. Eks. tænker sig, at en Reduktion af en Tredjedel er for stor, og at man hellere skulde reducere med blot 25 pCt., vil man komme til — ja, jeg skal ikke trætte de Herrer med mange Tal — en Udgift af 8,380,000 Kr. aarligt, eller 18 Dre ugentligt. Dette er altsaa, hvis man antager, at Ulykkestilfældene her i Danmark ere ca. 75 pCt. af, hvad de ere i Tyskland. Vil man i Stedet gaa saa vidt, at man sætter Ulykkestilfældenes Antal lig med Antallet af de tykke, for at være paa den sikre Side, bliver det en aarlig Udgift paa 11,803,000 Kr. eller 24 Dre ugentlig pro persona, medens

man ved at være saa sangvinisk at mene, at vi burde gaa ned til blot Halvdelen af de tykke Ulykkestilfælde, vilde naa ned til 5,274,000 Kr. aarlig eller 11 Dre ugentlig pr. Individ af de forsikrede. Det er som sagt en fuldstændig Skønssag, og intet Menneske kan sige, hvilke Tal man skal vælge. Jeg har troet, at man kom Sandheden nærmest ved at antage, at Faren ved de forskellige Erhverv er saa meget større i Tyskland end i Danmark, at vi have Lov til uden at være Sangvinikere at reducere Udgiften med en Tredjedel. Men selv det bliver jo en saa stor Sum, at det fortjener den nøjeste Overvejelse, hvorledes man skal bære sig ad, og om man skal gaa saa vidt. Jeg er enig med den ærede Forslagsstiller i, at hans Forslag løser Ulykkesforsikrings-spørgsmaalet rationelt, idet det tager alle med undtagen ganske enkelte, som ikke bør tages med, enten af den Grund, at den paagældende ligefrem forsætligt har tilføjet sig selv Begrebsbestadigelse eller har paadraget sig en saadan ved en ulovlig Handling. Jeg er dog tilbøjelig til at tro, at den ærede Forslagsstiller er gaaet lidt vel vidt, idet han har foreslaaet, at en Person, der er straffet for en i den offentlige Mening vanærende Handling, yderligere skal miste den Pension, her er Tale om. Uagtet jeg ikke er tilbøjelig til at holde min Haand over straffede Personer mere end over fattige, mener jeg dog, at naar en saadan Person har betalt sin Ulykkesforsikring, saa har man ikke Ret til bagefter at tage Pensionen fra ham, det vilde være at straffe ham to Gange, og det er aabenbart, at det vilde være et Tillæg til hans Straf, som jeg synes man ikke har Lov til at give ham.

Jeg skal endnu blot nævne, at vil man — hvad jeg mener, der kan være Genstand for Drøftelse — paalægge Samfundet at afholde Beføstningerne ved at sikre de tilfaldkomne eller de efterladte en nogenlunde sorgfri Eksistens efter Ulykken, ser jeg ikke, det er fornødt eller praktisk rigtigt at gaa den grumme møjsommelige og vanskelige Vej, som her er foreslaaet, at paalægge de enkelte Medlemmer af Samfundet ikke blot at betale, men et ulideligt Besvær tillige, og paaføre Samfundet meget store aarlige Beføstninger til Administration o. s. v. Det forekommer mig, at det er kortere og forettere og navnlig for den ubemidlede Del af Samfundet hensigtsmæssigt at sige: Samfundet — det vil sige dets Fællestasse — betaler, og saa er den Sag færdig. Derved kommer man sikkert ogsaa til den retfærdigste Fordeling af Bidraget til denne Indretning, idet den uheldigste Udvej naturligtvis altid